

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 14 kwietnia 2005 r.

w sprawach połączonych C-128/03 i C-129/03 (wniosek **Consiglio di Stato** o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): **AEM SpA (C-128/03)**, **AEM Torino SpA (C-129/03)** przeciwko **Autorità per l'energia elettrica e per il gas i in.** ⁽¹⁾

(Rynek wewnętrzny energii elektrycznej — Podwyższona opłata za dostęp do krajowej sieci przesyłowej energii elektrycznej i korzystanie z niej — Pomoc państwa — Dyrektywa 96/92/WE — Dostęp do sieci — Zasada niedyskryminacji)

(2005/C 132/09)

(Język postępowania: włoski)

W sprawach połączonych C-128/03 i C-129/03, mających za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożone przez **Consiglio di Stato** (Włochy) postanowieniami z dnia 14 stycznia 2003 r., które wpłynęły do Trybunału w dniu 24 marca 2003 r., w postępowaniach **AEM SpA (C-128/03)**, **AEM Torino SpA (C-129/03)** przeciwko **Autorità per l'energia elettrica e per il gas i in.**, przy udziale **ENEL Produzione SpA**, Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby, A. Borg Barthet, S. von Bahr (sprawozdawca), J. Malenovský i U. Lohmus, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 14 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Środek tego rodzaju, jak będący przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym, nakładający przejściowo podwyższoną opłatę za dostęp do krajowej sieci przesyłowej i korzystanie z niej wyłącznie na przedsiębiorstwa prowadzące działalność w zakresie wytwarzania i dystrybucji energii elektrycznej pochodzącej z instalacji wodnych i geotermicznych w celu wyrównania korzyści odniesionych przez nie w okresie przejściowym, spowodowanych liberalizacją rynku energii elektrycznej wskutek transpozycji dyrektywy 96/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej, stanowi zróżnicowanie przedsiębiorstw pod względem obciążeń wynikające z rodzaju oraz struktury systemu spornych obciążeń. Zróżnicowanie to nie stanowi zatem samo w sobie pomocy państwa w rozumieniu art. 87 WE.

Jednakże ocena pomocy nie może mieć miejsca w oderwaniu od skutków wywołanych przez sposób jej finansowania. Jeżeli w sytuacji tego rodzaju, jak w postępowaniu przed sądem krajowym, istnieje konieczny związek między przeznaczeniem podwyższonej opłaty za dostęp do krajowej sieci przesyłowej i korzystanie z niej a krajowym systemem pomocy, w tym znaczeniu, że środki uzyskane z podwyższonej opłaty są obowiązkowo przeznaczane na finansowanie pomocy, wspomniana opłata stanowi integralny składnik tego systemu i powinna być oceniana wraz z nim.

2) Zasada dostępu do krajowej sieci przesyłowej energii elektrycznej sieci bez dyskryminacji, przyjęta w dyrektywie 96/92, nie stoi na

przeszkodzie przyjęciu przez Państwo Członkowskie środka o charakterze przejściowym tego rodzaju, jak będący przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym, nakładającego podwyższoną opłatę za dostęp do sieci i korzystanie z niej tylko na niektóre przedsiębiorstwa energetyczne prowadzące działalność w zakresie wytwarzania i dystrybucji energii w celu wyrównania korzyści odniesionych przez nie w okresie przejściowym wskutek zmiany przepisów w następstwie liberalizacji rynku energii, wynikającej z transpozycji wspomnianej dyrektywy. Jednak sąd krajowy musi upewnić się, że podwyższona opłata nie wykracza ponad poziom niezbędny do wyrównania wspomnianych korzyści.

⁽¹⁾ Dz.U. C 146 z 21.06.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 12 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-145/03 spadkobiercy **Anette Keller** przeciwko **Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)** i in. ⁽¹⁾ (wniosek **Juzgado de lo Social nr 20 de Madrid**. o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Zabezpieczenie społeczne — Art. 3 i 22 rozporządzenia nr 1408/71 — Art. 22 rozporządzenia nr 574/72 — Hospitalizacja w Państwie Członkowskim innym niż właściwe Państwo Członkowskie — Nagła konieczność przeprowadzenia zabiegów ratujących życie — Przewóz ubezpieczonego do szpitala w państwie trzecim — Znaczenie druków E 111 i E 112)

(2005/C 132/10)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-145/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez **Juzgado de lo Social nr 20 de Madrid** (Hiszpania) postanowieniem z dnia 6 listopada 2001 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 31 marca 2003 r. w postępowaniu: **spadkobiercy Anette Keller** przeciwko **Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)**, **Instituto Nacional de Gestión Sanitaria (Ingesa)**, Trybunał (wielka izba) w składzie: V. Skouris, Prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts (sprawozdawca) i A. Borg Barthet, prezesa izb, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, E. Juhász, G. Arestis i M. Ilešič, sędziowie; rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał w dniu 12 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Art. 22 ust. 1 lit. a) (i) i lit. c) (i) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie oraz art. 22 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia nr 1408/71, zmienionych i uaktualnionych rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2001/83 z dnia 3 czerwca 1983 r., należy rozumieć w ten sposób, że instytucja właściwa, która poprzez wydanie druku E 111 lub E 112 wyraziła zgodę na to, aby jednemu z jej ubezpieczonych z tytułu zabezpieczenia społecznego świadczone zabiegi medyczne w Państwie Członkowskim innym niż właściwe Państwo Członkowskie jest związana rozpoznaniem i zaleceniami dotyczącymi nagłej konieczności przeprowadzenia zabiegów ratujących życie, dokonanymi w okresie ważności druku przez lekarzy instytucji Państwa Członkowskiego miejsca pobytu, jak również podjętą w tym samym okresie, na podstawie tego rozpoznania i zaleceń oraz aktualnego stanu wiedzy medycznej decyzją tych lekarzy o przewiezieniu zainteresowanego do szpitala położonego w innym państwie, nawet jeśli jest to państwo trzecie. Jednak w takiej sytuacji, zgodnie z art. 22 ust. 1 lit. a) (i) i lit. c) (i) rozporządzenia nr 1408/71 prawo ubezpieczonego do świadczeń rzeczowych udzielanych na rachunek instytucji właściwej jest uzależnione od tego, czy zgodnie z ustawodawstwem stosowanym przez instytucję Państwa Członkowskiego miejsca pobytu ma ona obowiązek udzielenia osobie, która jest w niej ubezpieczona, świadczeń rzeczowych odpowiadających takim zabiegom.

W takich okolicznościach instytucja właściwa nie ma prawa ani do domagania się od zainteresowanego powrotu do właściwego Państwa Członkowskiego w celu poddania się kontroli medycznej, ani do poddania go takiej kontroli w Państwie Członkowskim miejsca pobytu, ani do zatwierdzania przez siebie rozpoznania, zaleceń i decyzji, o których mowa wyżej.

2) W przypadku, gdy lekarze instytucji Państwa Członkowskiego miejsca pobytu zdecydowali się, w celu ratowania życia i w świetle aktualnej wiedzy medycznej, na przewiezienie ubezpieczonego do szpitala położonego na terytorium państwa trzeciego, art. 22 ust. 1 lit. a) (i) i lit. c) (i) rozporządzenia nr 1408/71 należy rozumieć w ten sposób, że koszty zabiegów wykonanych w tym ostatnim państwie powinny być pokrywane przez tę instytucję zgodnie ze stosowanym przez nią ustawodawstwem, na takich samych warunkach, do których są uprawnieni ubezpieczeni podlegający ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego. Co się tyczy zabiegów znajdujących się wśród świadczeń przewidzianych przez ustawodawstwo właściwego Państwa Członkowskiego, instytucja właściwa powinna następnie ponieść koszty tak udzielonych świadczeń, zwracając je instytucji Państwa Członkowskiego miejsca pobytu na warunkach przewidzianych w art. 36 rozporządzenia nr 1408/71.

W przypadku gdy koszt zabiegów przeprowadzonych w państwie trzecim nie został pokryty przez instytucję Państwa Członkowskiego miejsca pobytu, lecz zostanie ustalone, że osoba zainteresowana była uprawniona do uzyskania zwrotu takich kosztów i że zabiegi te znajdują się wśród świadczeń przewidzianych przez ustawodawstwo właściwego Państwa Członkowskiego, na instytucji właściwej spoczywa ciężar bezpośredniego zwrotu tej osobie lub jej

następcom prawnym kosztów tych zabiegów, tak aby zagwarantować pokrycie kosztów w takim zakresie, jaki przysługiwałby jej na podstawie art. 22 ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71.

(¹) Dz.U. C 146 z 21.06.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 14 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-157/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywy 68/360/EWG, 73/148/EWG, 90/365/EWG i 64/221/EWG — Prawo pobytu — Dokument pobytowy — Obywatel państwa trzeciego będący członkiem rodziny obywatela wspólnotowego — Termin wydania dokumentu pobytowego)

(2005/C 132/11)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-157/03 **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: C. O'Reilly oraz L. Escobar Guerrero) przeciwko **Królestwu Hiszpanii** (pełnomocnik: N. Díaz Abad), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 7 kwietnia 2003 r., Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann, J. Makarczyk (sprawozdawca), P. Kūris i J. Klučka, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 14 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) — Nie dokonując prawidłowo transpozycji do wewnętrznego porządku prawnego dyrektywy Rady 68/360/EWG z dnia 15 października 1968 r. w sprawie zniesienia ograniczeń w przemieszczaniu się i pobycie pracowników Państw Członkowskich i ich rodzin we Wspólnocie, dyrektywy Rady 73/148/EWG z dnia 21 maja 1973 r. w sprawie zniesienia ograniczeń w zakresie przemieszczania się i pobytu obywateli Państw Członkowskich w obrębie Wspólnoty, które dotyczą przedsiębiorczości i świadczenia usług oraz dyrektywy Rady 90/365/EWG z dnia 28 czerwca 1990 r. w sprawie prawa pobytu pracowników i osób prowadzących działalność na własny rachunek, które zakończyły działalność zawodową, a w szczególności uzależniając wydanie dokumentu pobytowego obywatelom państwa trzeciego będącym członkami rodziny obywatela wspólnotowego korzystającego z prawa do swobodnego przemieszczania się od obowiązku uzyskania wizego pobytowego, oraz